

jeg tror ikke paa, at alle Teaterdirektørerne ikke have Begreb om at styre deres Teatre, og det maa man tro efter Folketingsflertallets Betænkning. Men jeg tror ganske sikkert, at man ved at forøge deres Afgifter vil stille dem yderst vanskeligt. Dertil svarer nu den højtærede Finansminister egentlig saaledes: Det meste af, hvad der spilles, er noget saadant Gøgl, at det er saamænd ganske ligegyldigt, om de, som gaa i Teatret, skulle betale noget mere eller noget mindre for det. Den højtærede Minister indrømmede overfor mig, at naar der var Tale om god Kunst, saa var Teatret en Kulturfaktor af Betydning, men han tilføjede, at det var en forsvindende Del af det, som Teatrene opførte, som var god Kunst, og det var ham ikke ret klart, hvorfor jeg vilde tage saa meget Hensyn dertil. Ja, dertil maa jeg sige, at hvis der kun er een retfærdig, saa bør i Virkeligheden denne ene retfærdige skaanes; hvis der blot præsteres nogen god Kunst paa vore Teatre, maa der vares over den. Jeg vil ikke drøfte Rigtigheden af, hvad den højtærede Finansminister der udtalte; men det sker dog undertiden, at Hovedstadsteatrene fremføre god Litteratur i god Fremstilling, og hvis det kun sker en Gang imellem, og hvis der derigennem gives det Publikum, som søger til Teatrene, noget, der har en virkelig Kulturværdi, saa har Staten ikke Lov til at beskatte dette paa en saadan Maade, at det bliver vanskeligere for Offentligheden at besøge disse Teatre. Allermindst har man da Lov til det, naar man samtidig erkender Teatret som en Kulturfaktor ved at understøtte det kongelige Teater og holder det oppe for en forholdsvis stor Sum; det er en fuldkommen Modsigelse dette, at man paa en Gang erkender Teatrets Kunst for saa betydningsfuld, at den skal statslig understøttes, endogsaa med ret store Ofre fra Statens Side, og samtidig siger: Ja, men hvis den drives udenfor dette, have vi Lov til at beskattede den, fordi det er saa sjældent, at den optræder. Thi jo større man gør Afgiften, desto mindre god Kunst maa der blive. Den højtærede Finansminister ved altsaa, at der her er Tale om en Kulturværdi; han mener, at den er ringe i Omfang, at der er et ringe Maal af saadanne Kulturværdier i vore Teatres Ledelse; han gør den meget ringere, end den er. Jeg ved nok, at der opføres slette Stykker, men jeg tror, at der selv i den sletteste Forestilling kan være lidt Kunst; jeg tror, at der selv i de smaa Teatre kan fremstilles

god Kunst. Det er imidlertid noget, som ligger udenfor dette høje Tings Forhandling. Men hvis der er noget af Værdi, saa har Staten ikke Lov til at gøre noget som helst til at formindske dette Maal. Og den højtærede Finansminister kan tage Sagen saa praktisk han vil og holde sig til Jorden saa meget han vil — og jeg er ikke utilbøjelig til at holde mig til Jorden, jeg har ikke den mindste Lyst til at komme højt op —, men hvis det Ord Kulturværdi overhovedet passer, saa forringer dette Forslag Kulturværdierne her i Landet, hvis det bliver til Lov.

Finansministeren (N. Neergaard): Det var jo ikke i meget stærke Ord, jeg bebrejdede det ærede Medlem, at han i sin Finansministertid ikke havde forberedt nye Indtægter, det var kun en Ripost til hans Bemærkninger til mig og en ganske berettiget Ripost; thi den Omstændighed, at det kun var et vist Antal Maaneder, det Ministerium, i hvilket det ærede Medlem var Finansminister, sad ved Roret, og at Ministeriet saa det som en ret nærliggende Mulighed, at det snart maatte vige Pladsen, fritog slet ikke det ærede Medlem som Finansminister eller hans Kolleger for at gøre en Begyndelse til at forberede saadanne Indtægtslove, som de ligesom andre ansaa for nødvendige. Dette maatte have ført dem til, ligesom det har ført den nuværende Regering til, at tage de neutrale Skatteemner op, de Emner, om hvilke man maa sige, at de maa være Led i og passe ind i et hvilket som helst Skattesystem. Og Forskellen mellem det ærede Medlem og mig ligger derhos i, at det ærede Medlem vil slet ikke anerkende Rigtigheden af min Betragtning, at man, inden man gaar til de dybt indgribende, de skattepolitiske betydningsfulde Forslag, maa vide klart, hvor stort et Beløb der skal til, maa afvente Finanskommissionens Betænkning, Overgangstidens Udløb og Godtgørelsen af, hvorledes de nuværende Skatte-love virke, efter at Forholdene ere komne i Hvile. Det vil det ærede Medlem ikke anerkende, og naar han ikke vil det, havde han intet at vente efter, saa vilde han og hans Kolleger straks have kunnet give sig til Arbejdet. Naar det ærede Medlem mener, at det er nødvendigt at skaffe saa uhyre store Beløb — han nævnede endogsaa 25 Mill. Kr. —, kan det ikke andet end vedblivende forbavse mig, at han, da han mente, at Tiden var inde, og ikke mente, at der burde ventes, for en Del af Skatternes Vedkommende, efter det, jeg me-